

Mentaliteit

De enige demarrage van Robert Gesink in de rittenkoers Dauphiné gaf een heleboel nodeloos geroteer, amechtig en machteloos, ongeveer zoals ik de vlinderslag doe. Tijdens het NK verknoede hij met een nieuwe demarrage alle kansen van al zijn ploegenoten, waarna hijzelf maar opgaf, en afstapte.

Voor zijn val, waarvoor iedereen zoveel begrip en aandacht heeft gehad, wil ik maar zeggen, reed hij ook al als een halve zachte.

Na het eerste tijdverlies in de Tour liep Gesink weg uit een interview: 'Je had me beter kunnen vragen of ik nog wel zin heb.' Volgens

mensen met veel meer verstand van wielrennen moest ik me daar niets van aantrekken. Het was de teleurstelling maar.

Eergisteren vroeg iemand hem of hij ging aanvallen. Gesink schrok zich een hoedje en begon er zenuwachtig van te giebelen.

Gesink kan niet aanvallen. Hij kan geen korte klimmen. Of explosieve. Hij kan niet overweg met tempowisselingen. Wat kan hij eigenlijk wel? Trainen. In eigen tempo rijden. Verdedigen. Tenminste: totdat het een wedstrijd wordt.

Meteen al op de Tourmalet, de eerste de beste berg in de Tour, moest Gesink gisteren lossen. Afha-

ken is misschien een beter woord. Hele Tour naar zijn grootje, voor hem, ons, en de hele Rabo-ploeg, die stomgenoeg om hem is opgebouwd. Robert kan niet. Wil niet. Durft niet. Heeft het niet. Voelt het niet. Probeert het niet eens.

Ik ben relatief nieuw in het wielrennen, maar in verzakken en er met de pet naar gooien mooi een oude rot. Gesink is de eerste duursporter met een mentaliteitsprobleem. Staan antidepressiva ook al op de dopinglijst?

